

PŘEMOSTĚNÝ Z PRAVODAJ

den pátý

Otevíráte oči, zvedáte víčka, která jsou nepříjemně ztěžklá po včerejší Hard Partošce, a míříte naproti poslednímu dni našeho festivalu. Ano, PřeMostění je téměř přemostěno. Možná jste stále ve Vašem pártý ohozu. Ještě stále vstřebáváte zážitky z předešlého dne a už si dáváte šálek kávy, či jiného zdroje energie, těšíc se na další dávku divadelních představení. Tu dnes zahájí soubor MHD Louny se svou inscenací Po sladkým se neumírá a završí místní soubor Stinné stránky hrou Malá mořská víla.

Seminářům bylo bohužel ke včerejšímu dni konec. O co však jistě nepřijedete, jsou diskuze. Dnes proběhne sice pouze jedna, ovšem o to bohatší názory na ní jistě zazní!

Ve zpravodaji na Vás samozřejmě čeká řada recenzí, rozhovor, vyhlášení soutěže i Vaše oblíbená PřeMostěná věštírna! Tak tedy do toho! Pojdme si společně užít poslední představení, poslední diskuzi, poslední zpravodaj a především – POSLEDNÍ DEN!

Tomáš Archmann

rozhovor s Milanem Schejbalem

Jak jste se dostal k divadlu? Byl to váš sen stát se režisérem?

Já jsem se dostal k divadlu na filozofické fakultě, kde jsem dělal češtinu a angličtinu, když mě moji přátelé jednou přihlásili na konkurz do amatérského souboru Dvacetník. Já jsem na ten konkurz šel, oni mě vybrali a tak jsem se stal členem tohoto souboru, který byl sestaven jen ze studentů vysokých škol, a takovou zajímavostí bylo, že se žádní dva lidé tam neznali. Po nějaké době jsme určitá frakce Dvacetník opustili – jak už to tak bývá – a založili jsme nový amatérský soubor a do teďka jsme skoro všichni kamarádi. Začali jsme jezdit na Hronov a tak podobně, divadlo mě čím dál tím víc zajímalo a bavilo. Když jsem byl ve čtvrtém ročníku, tak nám řekli, že vyhlásili nějaký boj proti feminizaci ve školství a že my kluci budeme dostávat pracovní umístění na gymnázia tam, kam nám oni řeknou. To už mě však divadlo po-

hltilo tak, že jsem se mu chtěl věnovat a vlastně i kantoři, kteří učili na DAMU, už znali naše představení. Pak mi profesor Císař řekl, ať jdu k přijímačkám.

Během vašeho studia na DAMU jste se toho určitě mnohé zažil. Vzpomínáte si na nějakou veselou historku?

Veselé historie bylo hodně. Já jsem měl akorát jednu obrovskou výhodu – udělal jsem přijímačky na DAMU, ale pan profesor mi oznámil, že nastoupím až za rok, neboť si přál, abych nastoupil k panu Ostrému, který zrovna dokončoval svůj cyklus a měl otvírat nový příštím rokem, a tak jsem krátce po přijímačkách podal žádost o odklad, jež mi pan Císař, jako vedoucí katedry, schválil. Během studia jsem zjistil, že se stydím, když nevypracuju domácí úkol. Když jsem tedy nějaký z nich nestihl udělat, pan profesor Ostrý mě utěšoval, že se nic neděje.

Dočetla jsem se, že se zaměřujete na především komedie, tak by mě zajímalo proč?

Já mám rád humor. Inteligentní humor. Strašně mě baví, když se lidi smějou ve hledišti. A není to zrovna nejjednodušší disciplína.

Hodně se věnujete amatérským divadelním přehlídkám, a tak by mě zajímalo, jestli je pro Vás těžké podat objektivní názor na něco, co není zrovna dobré?

Vycházím z toho, že lidé, co dělají divadlo, jsou inteligentní a tvořiví. Chtějí něco sdělit. Jestli se jim to povede, nebo ne, to je věc jiná. Když jde tedy určitý soubor s jejich inscenací do nějakého kontextu, tak je nutné se mu postavit. Musíme chápat, že autoři zkrátka chtěli něco sdělit. Měli důvod tu hru napsat, i když byla třeba špatná. Umění je subjektivní. Není pro něj žádný vzorec.

Co považujete za svůj největší životní úspěch?

Celé tohle povolání je krásné. Lidi na to, co napíšete, prostě půjdou, protože chtějí na chvíli zapomenout na svoje starosti a dostat se do jiného světa. Úskalí je v tom, že mnozí lidé jsou v této branži jen kvůli exhibicionismu a kariérismu. Já mám tu zkušenost, že lidi, co něco umějí, jsou normální. To naopak ti, co ne, mají své hvězdné manýry, o kterých slyšíme. Já si strašně cením toho, že jsem měl možnost dělat poslední inscenaci s Borisem Reznerem, neboť byla opravdu úspěšná a všichni do toho šli srdcem. Boris později bohužel onemocněl. Mně se na tom hrozně líbilo, jak se to všechno sešlo, protože se to vidí tak jednou za 10 let.

Alena Bartesová

party time

První sběr – Kabaret Sauvignon

recenze

Je sobota, Vy cítíte úplné vyčerpání a jediné, na co myslíte, je koupel a postel. V tomhle pořadí. Hodinky ukazují 14:00, jdete do Velkého sálu a co nejpohodlněji se usadíte. Lehce se obáváte, že představení bude mít komplikovaný děj, protože Vám bylo řečeno, že scénář není třeba číst, že to snad pochopíte.

Přichází příjemné zjištění, že řada scének, ze kterých je hra tvořena, slouží k pobavení a vtipnou formou odkazuje na problémy dnešní doby, hlavně potíže s komunikací mimo virtuální svět.

Na druhou stranu musím uznat, že představení na mě působilo málo profesionálně, postrádala jsem elán herců. Nevím, soubor jako takový jsem viděla poprvé a možná byla špatná konstalace hvězd.

Ivana Hůrková

rozhovor s režisérem Alexandrem Průšou

Proč jste se rozhodli zpracovat problematiku sociálních médií?

Ona to původně neměla být problematika sociálních médií. My jsme si nejdříve řekli, že vytvoříme něco, co se k tomu vybízí. Stanovili jsme si rámec věcí, co nám vadí na současném světě. Z toho nám vyšlo dost věcí o internetu nebo sociálních médií. Možná odpovědí je, že to považujeme za dominantní téma, i když původní plán to nebyl. Teď jsme přemýšleli o tom, aby to nebylo jen o internetu a televizi.

Proč se představení jmenuje První sběr?

Je to naše první hra. Kompletně jsme si vytvořili sami, když jsme spolu začali fungovat jako divadlo teprve měsíc. A během zkoušek jsme přišli na to, že nejlepší pojmenování bude První sběr, už kvůli názvu našeho souboru – Kabaret Sauvignon.

Můžeme Vás najít na nějakých sociálních sítích?

Ano, určitě. Najdete nás na Facebooku pod názvem našeho souboru.

Ivana Hůrková

zápis z diskuse

Názory diváků:

- představení bylo příjemné, pobavilo, téma odcizení komunikace šlo hezky vidět
- bez point ve scénkách, tím pádem to ani nepůsobilo jako divadlo
- inteligentní zacházení s vnitřními komentáři postav, představení je na dobré cestě k něčemu zábavnému

Názory porotců:

- inscenace působila jako besídka bez větší výstavby a kontextu
- je neučesaná, některé fóry byly dobře vystavěné a jiné zase ne
- příjemné studentské divadlo nebo styl kabaretu (jenže bez point)
- žádné divadelní prostředky, sympatické

reakce publika

„Libily se mi herecké výkony, bylo zajímavé, jak kritizovali svět showbyznysu a zároveň se najednou vraceli na divadelní zkoušku.“ (Filip)

„Představení se mi velmi líbilo, přišlo mi zajímavé nápadem. Bylo to originální.“ (Míša)

„Bylo to milé, hezky si to pohrálo s tématem.“ (André)

Vzpomínka – Divadlo bez pravidel

recenze

Divadlo bez pravidel se na festivalu předvedlo již podruhé. Po Váhadle soubor přišel s dojemnou autorskou inscenací nazvanou Vzpomínka. Název je více než trefný, hra je totiž založena především na nostalgii. Nutno zmínit, že představení bylo prezentováno (jak je pro soubor zvyklostí) bezeslovně a za pomoci loutek. Příběh vypráví o osamělém seniorovi, který se jistým způsobem zpětně ohlíží na svůj život a připomíná si zesnulou manželku.

Za zmínku rozhodně stojí živý hudební doprovod, se kterým by se však dalo ještě daleko precizněji pracovat. Dynamika sice párkrát za představení naroste, to se ale monotónně opakuje a v polovině představení se doprovod zdá být už spíše otravným. Dále bych vytkl nataženost celého děje. Úvodní scéna působí téměř nekonečně a diváka po chvíli začíná nudit. Jinak jde o silně emotivní neškodnou hru s velice pěknou myšlenkou. Výkony herců byly čisté a přirozené, práce s loutkou fungovala přesně tak, jak by měla.

Tomáš Archmann

rozhovor s Lukášem Musilem a Michaelem Schmidtem

Co se Vám na práci s loutkou líbí a co Vám naopak přijde jako nevýhoda či riziko?

Lukáš: Když to řeknu za sebe, tak se mi moc líbí, že skrz sebe dokážu oživit nějakou jistou věc, která později promlouvá za mě, že dokážu veškeré svoje emoce dát do té loutky a ta je pak vyjadřuje lidem. A to bych nejspíš já, jako loutkovodič, vlastním tělem nezvládl tak, jako to svede právě loutka.

Michael: Mně se na tom líbí, že když jsme měli workshop, kde jsme poprvé vyzkoušeli interakci člověk – loutka, tak nám vznikl jistý vztah, proto své loutky nebereme jako věci, ale jako členy divadla. Mají svou vlastní osobnost.

Lukáš: Jako nevýhodu vidím to, že loutky jsou drahé a my, jako studenti, musíme shánět peníze, kde se dá, abychom si je mohli pořídít.

Michael: Riziko je takové, že nebude ten určitý pohyb uvěřitelný. Musí být minimalističtější.

Co Vás inspirovalo k napsání této hry?

Michael: K napsání nás inspirovala praxe v domově důchodců a zároveň zmiňovaný workshop, neboť jeho

závěrem byl vznik určité části této inscenace, kterou jsme později, když jsme obdrželi pozvánku na festival, postupně rozvíjeli. Velký podíl měla ta práce se seniory, jelikož v nás zanechala jisté emoční poznatky.

Vystupujete raději se Vzpomínkou, nebo s Váhadlem?

Lukáš: Vzpomínka je naše srdcovka, protože byla vytvořená jako naše první představení. Díky němu jsme se později rozhodli, že budeme nadále dělat tento žánr. Naším přáním je, abychom měli víc takovýchto kratších představení doprovázených nějakým hudebním nástrojem, který bychom rádi střídali a zároveň by měl sloužit jako část příběhu, ne jen jeho doprovod, což u Váhadla vnímáme jako nedokončené.

Michael: K Váhadlu ještě nemáme vybudovaný takový vztah. Na Vzpomínku se vždy těšíme, Váhadlo si ještě tolik neužíváme.

Lukáš: Raději se zkrátka prezentujeme Vzpomínkou. Takové divadlo bychom chtěli v budoucnu dělat.

Tomáš Archmann

zápis z diskuse

Názory diváků:

- líbil se duch, v jakém byla hra ztvárněna, silný emoční zážitek bez slov a gest, hezká hudba
- představení působilo dojmem citového vydírání, šlo pořád v jedné rovině, ale utáhlo se
- jemnost, něha, čistota, výjev bez pointy
- vnitřní disciplína herce, neustálé kladení otázek „proč kluci hrají zrovna tohle?“

Názory porotců:

- pomalé, sentimentální, emočně silné, nepřehrávané, na hranici kýče
- líbilo se, že se kluci vážně zajímají o lyrické téma, ocenění minimalismu
- měl by se ubrat prach z vlasů, stačí používat divadelní znaky
- měla by se zlepšit výstavba hlavní postavy a příběhu, který se skýtá za zobrazenou chvílí
- opětovné otázky typu „co na tom kluky fascinuje?“ a „proč to dělají?“

Třídní sraz – A BASTA DeKA! Plzeň

recenze

Autorská inscenace Třídní sraz od souboru A Basta DeKa!, kterou napsal a zrežiroval Vojtěch Müller, nás zavádí do životních příběhů Adama a Davida – dvou naprosto odlišných postav. Začínáme ve školních lavicích gymnázia, kde se ti dva poprvé poznávají. Pokračujeme v relativně krátkých výstupech a skáčeme pořád dál a dál do budoucnosti a sledujeme, jak se dějová linka vyvíjí.

Zprv bych chtěla vyzdvihnout nápad s dvěma herci, kteří představovali myšlení hlavních postav. Bylo to velmi pěkně udělané. Na druhou stranu bych uvítala výraznější mimiku a gestikulaci u herců Adama a Davida, když zrovna přemýšlí, protože právě oni pro mě byli tím středobodem, který jsem sledovala ve chvílích, kdy se vyjadřovali herci-myšlenky. Často jejich neverbální vyjadřování neodpovídalo myšlenkám.

Uvítala bych větší důraz na střihy mezi scénami. Líbí se mi, že jsou oddělené nějakým gestem, jakýmsi soubojem, který mezi

sebou myšlenky Adama a Davida mají. Přesto by se mi ale líbilo výraznější a srozumitelnější ohraničení.

Zaujal mě nápad s obsazením dvou Němek – inscenace tím byla hezky zpestřená. Na druhou stranu, obě herečky mluvily příliš potichu. Na škodu vůbec nebyl jejich přízvuk či špatná výslovnost některých slov, jen hlasitost.

Na závěr bych podotkla, že jsem si užila reference, které vnitřní vědomí Adama použilo – hru „kámen, nůžky, papír, tapír, spock“ z Teorie Velkého Třesku a „imperio“ z Harryho Pottera. Celkově tomu souboj myšlenek dodával pěkný ráz.

Natálie Kučerová

rozhovor s Jiřím Hradským

Co vás vedlo k napsání inscenace? Co jste tímto námětem chtěli říct?

S tímto nápadem přišel náš režisér Vojta Müller. Inscenace měla ukázat lidem, jak jsou rozpolcení, když opustí školu. Postavy vyjdou z gymnázia a neví, jestli půjdou pracovat, půjdou na vysokou školu,... Snažili jsme se ztvárnit takovou tu rozpolcenost a nejistotu člověka.

Kdy váš soubor vznikl a jak jste se poznali?

Poslední tři roky se snažíme působit na amatérské divadelní scéně. Dávno předtím jsme začali dělat česko-německé projekty, tzv. „Čojč“ projekty (Czech + Deutsch = Čojč, pozn. redakce), kdy se sejdou lidi z Česka a Německa, dělají spolu divadlo a seznamují se. S nimi jsme

se snažili právě pomocí divadla vymazat hranici mezi Českou republikou a Německem. Ale jelikož jsou tyto projekty jen pro mládež, tak jsme se jich my staří poté už nemohli účastnit a nemohli je vést. Založili jsme si tedy spolek v Plzni a začali jsme spolu hrát.

Popište vztah hlavních postav Adama a Davida. V čem se odlišují?

Oni jsou naprosto diametrálně odlišní. David, klasičtý flákač, který nějak přežije školu a neví, co bude dál. Oproti němu má inteligentní Adam všechno nalajnované. Snažili jsme se ukázat, že i když jsou naprosto rozdílní, tak jsou na opačných směrech společnosti a to je spojuje. Tím pádem z pak vznikne jejich přátelství.

Natálie Kučerová

zápis z diskuse

Názory publika:

- chybí tempo
- připomínalo spíše zkoušku než představení
- dlouhé prodlevy (převlékání)

Názory poroty:

- text by potřeboval zkrátit
- postrádají ve scénách obsah
- myšlenkou představení je, že lidé, kteří se špatně chovají, dopadnou nejlíp
- za nádherný znak pokládají cestu životem
- je zajímavé, že herci si stojí za svým a od minule nic nezměnili
- „Způsob, jak si představení udělat zajímavé, je složit si příběh z altereg.“
- „Myslela jsem, že jste si to včera v hospodě vymysleli a dneska to hrajete.“
- „I když se v postavě něco odehrává, tak alterego mlčí jako partyzán.“
- „Když děláte minutu na jevišti nudou, tak je to fakt nuda.“

reakce publika

Líbila se mi ta práce se svědomím. A svědomí Davida má hrozně super hlas. (Terka)

Myslím, že by to klidně mohlo být kratší. Chyběla mi pointa. (Romča)

„Bylo to příliš dlouhé, ale špatné to nebylo.“ (Naty)

Nářek mravence – Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti

recenze

Světla se rozsvěcejí a na jevišti stojí tři lidé, každý za svou velkou průhlednou fólií. V ruce třímají fixy. Začíná se vyprávět legenda a na fóliích vystávají obrazy ilustrující děj. Po legendě přichází na výstup, který by se dal označit jako ‚reklama‘, poté je tu životopis neznámého člověka, vybrané fráze z dalších reklam a nakonec se opakuje počáteční legenda, ale je vyprávěna v úplně jiném světle.

Zpočátku na mě představení působilo jako něco křesťanského (legendu totiž navíc doprovázela hudba toho rázu a kostýmy mi připomínaly křížáky). Poté jsem začala přemýšlet, jestli je hlavním tématem politika nebo společnost obecně. Nebo něco úplně jiného.

Projev mě v prvních chvílích moc nezaujal. Zaregistrovala jsem momenty, kdy bylo mezi replikami dlouhé ticho, a já si říkala: „vypadl mu text, nebo je to schválně?“ Došla jsem k závěru, že šlo o záměr, každopádně by mi odmlky rozhodně vyhovovaly o trochu kratší. Nechtěla jsem totiž tápat – chtěla jsem, aby byl cíl jasný.

V následujících scénách si už na projev nestěžuju, přijala jsem jej a žádné propastné odmlky už nenastaly. Celkově z představení odcházím s velkým zmatkem v hlavě, zároveň ale s fascinací nad zpracováním a nad textem.

Denisa Černá

rozhovor s režisérem Šimonem Stibůrkem

Kdo je René Urbánek?

V roce 2009 – během mého studia v Brně – jsem šel ze školy a zastavil mě bezdomovec a říkal: „pane, nechcete si za padesát korun koupit knížku?“ Řekl jsem si proč ne. Šlo asi o patnáct listů sešitých sešívačkou. Teď, když jsme přemýšleli nad novou inscenací, jsem text znovu vytáhnul a začali jsme se jím zabývat.

Mám v tom trochu zmatek. Co je pro vás hlavním tématem?

To nerad říkám. Divák by na to měl přijít sám.

Co se týče scény a kostýmů – jak jste přišli k takovému nápadu? Znamená to něco konkrétního?

Scénu jsme vymysleli sami. Lenka přišla s konstrukcí a postupně se to přes nějaké varianty vylepšovalo. O kostýmy se postarala kamarádka Káča, která studuje módního návrháře. Chtěli jsme něco jednoduchého a ona přišla s tímhle skvělým materiálem. Co to má znamenat, to bych taky nerad říkal.

Kde všude inscenaci hrajete?

Popravdě řečeno byla tohle první repríza. Premiéru jsme měli před týdnem v Praze v kavárně. Tam probíhaly i zkoušky. Asi představení ještě hrát budeme, ale zatím jsme neřešili kdy, kde, jak... prostě co se namane.

Denisa Černá

zápis z diskuse

Názory publika:

- Zážitek s alobalem
- Na začátku nevěděli, co si počít s dějem

Názory poroty:

- Super multimediální koncept
- Sevřená kompozice
- Dokonalý zenový příběh, ale přitom není vyprávěn po lopatě

reakce publika

Já o tom ještě budu přemýšlet. Myslím si, že to není typ představení, o kterém se dá něco říct bezprostředně po tom, co ho člověk viděl. Museli byste se mě zeptat později. (David)

Mám pocit, že jsem hloupá, protože tomu nerozumím. Na druhou stranu tam byla nádherná myšlenka, ale tomu zpracování, které je vážně zajímavé a dost se mi líbí, nerozumím. (Pepuna)

Rozhodně zajímavá záležitost, hodně alternativní, hodně přemýšlivá. (Matyáš)

Perseidy – Crossroads

recenze

Již atmosféra a vzhled scény napovídají, že představení asi nebude tou úplně nejsluníčkovější a nejdubovější inscenací. A skutečně tomu tak není. Soubor Crossroads, složený ze studentů DAMU a herecké VOŠ, si pro nás připravil hodinku plnou kurev, smrti, napětí, nevěry a především slz svatého Vavřince.

Téměř od úplného začátku jsem byla pohlcena. Atmosféra na jevišti byla výjimečná, tmavá a zároveň s jakýmsi prapodivným optimismem. Ač jsem dost velkou část tápala ve vzájemných vztazích a ze začátku jsem nemohla najít žádné pojítko mezi jednotlivými scénkami, herci mi začali postupně odhalovat více a více. Přistihla jsem se, jak dychtím po dalším tajemství. Nakonec se vše krásně vyjasnilo, a já jsem byla opravdu ráda, že jsem tu hodinu strávila na představení, ze kterého jsem odešla se spoustou tématu k zamyšlení.

Veronika Jelínková

rozhovor s autorkou hry Terezou Březinovou

Proč jste si ke zpracování vybrali toto téma?

Náš soubor vlastně vznikl tak, že se tahle napsaná hra Ioni umístila v soutěži Cena Alfreda Radoka. Na základě toho jsem vlastně s Nelou Štefanovou dala dohromady soubor lidí, kteří pak začali hrát tuhle inscenaci.

Jak dlouho hodláte inscenaci hrát?

Máme naplánovanou sezónu na příští rok a náš plán je rozhodně hrát co nejdéle.

Veronika Jelínková

zápis z diskuse

Názory publika:

- Stupňování napětí
- Tři výhrady:
 - Herci – autentická!
 - Dlouhé pauzy
 - Nic víc než interpretace textu, žádné téma!
- Povrchní text, neříká nikomu nic nového
- Tmavost

Názory porotců:

- Montáž (coolness)
- Autentická – hraje se na postavy
- Nedůvěra v text

reakce publika

Moc se mi líbilo, jak to do sebe všechno krásně zapadalo. (Petra)

Přišlo mi to takové vospělé a rozhodně dobré. Zpočátku jsem se jen divila, ale všechno se časem vyjasnilo a vysvětlilo. (Jana)

Strašně mě na tom bavilo, jak jste si jako divák dávali dohromady veškeré spojitosti, až vám vznikl kompletní příběh. Určitě nad tím budu ještě dlouhou dobu přemýšlet. (Dominik)

soutěž

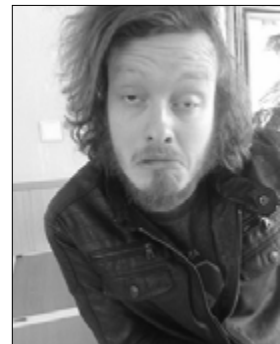
A JE TU VYHLÁŠENÍ SOUTĚŽE! Výherci necht' se někdy během dnešního dne dostaví k nám do redakce (a doufají, že tu budeme, což asi budeme, ale stejně doufejte!). Čekají je skvostné odměny. Děkujeme všem zúčastněným. Gratulujeme!

3. místo: číslo 4, Kevina + číslo 7, Sáša

2. místo: číslo 1, Lukáš (4 hlasy)

1. místo: číslo 5, Michael (7 hlasů)

obrazem

přemostěná věštírna

Zázračné pazourky a tajné kamínky se pomalu sklízejí do krabic. Naše oči pláčou. Smrtelníci odjíždějí a my, dlouhověké věštkyně, začínáme mít tmavou auru. A to není vůbec dobré. Špatná aura zaslepuje vnitřní zrak a v její blízkosti nefunguje křišťálová koule. Avšak nevěšzte hlavu, draží! Zdali pak Vás napadá, proč? Přece jen nás opouštíte a na tom je pramálo radostných věcí. Jenže... ČAJOVÉ LÍSTKY PROMLUVILY! Ano, je to tak. Promluvily a jsou více než aktivní, protože Saturn je v diagonále s Plutem. Čajové lístky Vám vyvěstily (samozřejmě s naší pomocí) další denní věštbu!

Denní věštba: **Líbí se Vám Přemostěná věštírna, nebo ne?**

Je boží!	Fuj!	Co to je?
Vy taky ;)	Také nejste úplně k pomilování.	Běžte se zabít.

Otázky&Odpovědi:

Milá věštírno, jsem na tom špatně. Už mi nezbyl ani jeden tampón a ani jedna vložka. Co mám dělat? (Frnda.cz)

Milá Frndo.cz, tak to máte problém. Doufejme, že nejste bezdomovec, a skočte si do Alberta.

Leony...!?

BÁBA.

Můj domácí skřítek nechce v poslední době splnit žádný úkol, který mu uložím. Neustále se mi vysmívá a v jednom kuse mě zahrnuje nadávkami, při tom mu z uší létají konfety. Poradíte! Co mám dělat? :((Rozhodně nejsem blondátý anonym)

Nehraj si na Harryho Pottera a budeš v pořádku, Terezko Hachová.

Můžu chytit opar od Zelenkovy?

„Ano,“ řekly čajové lístky.

Mám problém... líbí se mi Hyneš... neznáte jeho číslo? (L. Bába)

L. Bábo, jeho číslo je 0. Haha. Čaj.

Večer dobrý přeji. Chtěl vědět bych C3PO, jestli žít bude až do zadnice plechové ho strelím. Opravdu to zajímá mě. (Mr. Yoda)

Mr. Yodo, Vy retardovaný nejste?

Je Harry Potter gay, nebo je na holky? Já ho miluju. (Denisa Černá)

Jsi lhář. Za to, že si hraješ na redaktorku, ti čajové lístky věští samotu do konce života. Takže ano, je gay.

Jaký je ve skutečnosti Pavel Skála? Trápím se svou identitou! Díky.

Čajové lístky odpovídají jasně: Je to nejlepší člověk, jakého můžete poznat.

Vznikla tady nějaká láska?

Láska k čajovým lístkům je nesmrtelná.

Milé Bravo, je mi 13 let a líbí se mi jeden kudrnatý fešák. Je boží! Hraje na kytaru krásně. Jaké bude zítra počasí? (Třináctka)

Hyneš, přestaň si psát vzkazy za sebe. Není to zábavný. A zítra budou pršet lístky. Čajový.

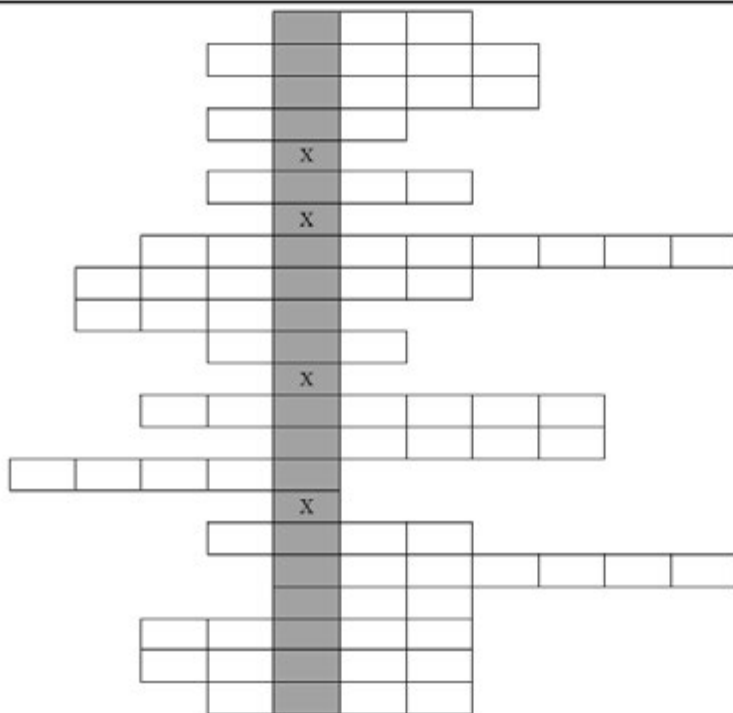
strip

Denisa Černá, Veronika Jelínková

KŘÍŽOVKA

Náš přítel – Lojza Pumpička – je vyděšen, otočí se a místo dveří za sebou nachází jen svůj odraz. Je ztracen, lapen v pasti. Utkává, křičí, volá o pomoc. Nikde není východu. Usedá na zem a snaží se myslet racionálně, ale poté schová svou tvář do dlaní a upadá do spánku. Probouzí se a zjišťuje, že po _____! (tajenka)

1. Pták, jehož nespočet očí fascinuje.
2. S klíčkem je nerozlučná dvojka.
3. Optický úkaz, projevující se jako skupina soustředných barevných oblouků, které vznikají lomem a vnitřním odrazem slunečního nebo měsíčního světla na vodních kapkách v atmosféře.
4. Ať žije patriarchát!
5. Nebečí ani nebučí.
6. Není ho konec.
7. Určuje tvar tekutiny.
8. Největší suchozemské zvíře.
9. Pojmenuješ tím cokoliv.
10. Kojí se.
11. Píšeš do něj každý den.
12. Paroháč.
13. Je plné slz.
14. Rodí se na jaře.
15. 24 hodin.
16. Nešťastné řešení konfliktu.
17. Je na konci věty.
18. Ticho a mír v duši.

program

na neděli 29.3.

- 2:00** změna času na letní (na 3:00)
9:00 MHD Louny – Po sladkém se neumírá
11:00 Rozvodovodovovy RozvodyVody – Ve Jménu...
 koní topících se ve sněhu
11:30 DS Stinné stránky – Malá mořská víla
12:00 Diskuze
14:30 Vyhlášení výsledků

